

DE HONGERIGE GOLVEN

Carrie Ryan

the house of books

*Voor Roberta Hatch
Het licht aan de horizon dat mijn thuis betekent*

*Voor Douglas Keith Kidd
Omdat hij zoveel van haar, en van ons allemaal, houdt*

*En voor de liefde op het eerste gezicht
(en Chiquita-bananen)*

Oorspronkelijke titel: *The Dead-Tossed Waves*
Oorspronkelijke uitgave: Delacorte Press, New York
Copyright © 2009 Carrie Ryan
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling: Sabine Mutsaers en Jasper Mutsaers
Vormgeving omslag: Nanja Toebak
Omslagbeeld: Wessel Wessels/Arcangel Images/Hollandse Hoogte
Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2996 4
NUR 285
D/2011/8899/143

www.carrieryan.com
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Het verhaal gaat dat ze zelfs na de Kentering hebben geprobeerd de achtbanen aan de gang te houden. Ze zeiden dat het hen deed denken aan de tijd ervoor. Aan de tijd dat ze niet bang hoefden te zijn voor mensen die opstonden uit de dood, toen ze geen hekken en muren en barrières hoefden op te werpen om zich te beschermen tegen de horden Mudo die voortdurend op zoek waren naar mensenvlees. Toen de levenden nog niet constant werden opgejaagd.

Ze zeiden dat het hielp om zich normaal te voelen.

Dus terwijl de Mudo – buren en vrienden die na de infectie waren gestorven en gekenterd – aan de hekken rondom het pretpark rammelden, werden de attracties aan de praat gehouden.

Zelfs nadat het Woud was afgesloten, als laatste poging om de infectie in te dammen en de Mudo op te sluiten, bleef de draaimolen draaien, raasden de achtbanen door en tolden de theekopjes nog altijd rond. Hoewel mijn eigen stadje Vista ver weg lag, ver van de kern van het Protectoraat, hoopte men dat de mensen nog een ritje in de achtbaan zouden komen maken. Dat ze alles zouden willen vergeten.

Maar toen werd het te lastig om te reizen. Het was al moeilijk genoeg om in leven te blijven, en de mensen zouden toch moeilijk de realiteit van de wereld om hen heen vergeten. De achtbanen raakten langzaam in verval, daar even buiten de oude stad, op het hoogste punt van een lange, verraderlijke kustweg. Iedereen vergat eenvoudigweg dat ze bestonden; ze waren het zoveelste aspect van het leven vóór de Kentering, dat langzaam wegebde uit de herinneringen en de verhalen die jaar in jaar uit werden doorgegeven.

Ik had er eigenlijk nooit bij stilgestaan, tot vanavond, toen de oudere broer van mijn beste vriendin vroeg of we zin hadden om met hem en zijn vrienden langs de Barrières te sluipen, naar de vervallen resten van het pretpark.

‘Ga toch mee, Gabry,’ zeurt Cira; ze danst om me heen. Ik voel de energie en de opwinding bijna van haar huid af stralen. We staan bij de Barrière die Vista scheidt van de ruïnes van de oude stad: een dikke houten schutting die de gevaren van de wereld buitensluit en ons veilig binnen houdt. Een paar oudere kinderen zijn er al overheen geklommen, hun voeten als een flits in de avondlucht. Ik wrijf met mijn handpalmen over mijn benen en mijn hart bonst in mijn borstkas.

Er zijn duizend redenen waarom ik niet met hen mee wil naar de ruïnes; het feit dat het verboden is, is zeker niet de minst belangrijke. Maar er is één reden waarom ik het risico wel wil nemen. Ik gluur langs Cira heen naar haar broer en zijn blik treft de mijne. Ik kan de warme gloed die langs mijn hals omhoogkruipt niet tegenhouden en wend snel mijn blik af. Ik hoop dat hij mijn blik niet heeft gezien, en tegelijkertijd wens ik vurig van wel.

‘Gabry?’ vraagt hij; hij houdt zijn hoofd schuin. Uit zijn mond krult mijn naam rond mijn oren. Een uitnodiging.

Ik slik moeizaam, bang voor de wirwar van woorden die

zich rond mijn tong nestelt, en zet mijn hand tegen het dikke hout van de Barrière. Ik ben nooit aan de andere kant geweest. Het is niet toegestaan om zonder toestemming de stad te verlaten, en bovendien is het gevaarlijk. Hoewel er rondom de meeste ruïnes oude hekken staan van na de Kentering, kunnen de Mudo er toch komen.

Ze kunnen ons nog altijd aanvallen.

‘We moeten dit niet doen,’ zeg ik, meer tegen mezelf dan tegen Cira of Catcher. Cira rolt alleen maar geërgerd met haar ogen; ze staat al te trappelen om zich bij de anderen te voegen. Met een nauwelijks onderdrukt kreetje pakt ze mijn arm.

‘Dit is onze kans,’ fluistert ze tegen me. Ik zeg haar maar niet wat ik daarnet dacht: dat het hooguit onze kans is om in de problemen te komen en dat ik er niet aan moet denken wat er in het ergste geval zou kunnen gebeuren.

Maar ze kent me zo goed dat ze mijn gedachten kan lezen. ‘Er is al jaren niemand meer geïnfecteerd geraakt,’ zegt ze in een poging me over te halen. ‘Catcher en de anderen doen het heel vaak. Het is volkomen veilig.’

Veilig. Een relatief begrip. Een woord dat mijn moeder altijd gebruikt met een scherpe klank in haar stem. ‘Ik weet niet...’ zeg ik, en ik vlecht mijn vingers in elkaar terwijl ik zou willen dat ik nee kon zeggen en dat ik er vanaf was, maar ik wil mijn beste vriendin niet teleurstellen, want dat heb ik al te vaak gedaan.

Jaren geleden, op een dag tijdens de droogte, daagde Cira me uit om de brede rivier over te steken die onze stad scheidt van het Woud. We waren water gaan halen op de plek in de rivier waar het hek kapot is, toen de dienstdoende Militia-man plotseling ziek werd en ons alleen liet. Cira plaagde me omdat ik niet durfde. Omdat ik bang was dat de Militia-man

terug zou komen en ons zou zien, en ik weigerde het verbod om het Woud in te gaan te overtreden.

Uiteindelijk ging ze alleen. Ze stond daar midden in het snelstromende water; haar rok bolde op rond haar knieën en haar haar waaide in haar mond terwijl ze lachte.

Ik heb haar nooit kunnen uitleggen hoe ik over de grenzen van onze stad dacht. Ik had het gevoel dat ze me veilig op de been hielden, dat ze me beschermden en maakten dat ik mijn hoofd erbij kon houden. Ik vond het doodeng om me buiten de grenzen te begeven, al was het maar voor één keer.

Ik kon niet uitleggen dat ik bang was om mezelf te verliezen. Dat kan ik haar nog steeds niet uitleggen. Maar op de een of andere manier weet ze het wel.

‘Hier,’ zegt ze, en ze haalt iets van haar hals. ‘Pak aan.’ Het is de ketting die ze altijd draagt: een eenvoudig zwart koordje dat door de arm van een plastic poppetje in de vorm van een superheld gehaakt is. Dat poppetje heeft ze ooit gekocht bij een handelaar die haar oude verhalen had verteld over mannen die konden vliegen en die de wereld redden. Ze steekt mijn hoofd door de ketting.

‘Hiermee ben je veilig,’ voegt ze eraan toe terwijl ik het geringe gewicht van het poppetje voel neerkomen onder mijn truitje op mijn borst.

Ik wil net protesteren, als Catcher te dicht bij me komt staan, en ik slik. Cira grijnst en gaat op in de duisternis; ze weet dat haar broer mijn zwakke punt is. ‘Ga nou mee,’ zegt hij. Hij zet zijn hand tegen de Barrière en zijn vingers zijn zo dicht bij de mijne dat hij ze bijna raakt – maar net niet helemaal. Dan dempt hij zijn stem tot die niet meer is dan gebrom in het donker, meer vibratie dan woorden. ‘Als je tenminste met ons mee wilt.’

Ik durf niets te zeggen, bang om het moment te verbreken.

Dus knik ik maar. Hij glimlacht alsof we samen een geheimpje hebben en ik laat mijn hoofd hangen, beschaamd voor alle gevoelens die door me heen razen.

Cira heeft ons gesprek natuurlijk gevolgd, en ze slaakt weer een kreetje en pakt me bij mijn schouders, enthousiast omdat ik me eindelijk gewonnen heb gegeven. Catchers grijns wordt nog wat breder. Ik wilde dat ik het lef had om hem aan te kijken, maar ik kan het niet.

De maan tekent zich scherp af tegen de hemel wanneer de rest van het groepje zich moeiteloos over de dikke houten schutting hijst die onze stad scheidt van de uiteenvallende resten van de oude stad erachter. Zelfs Cira aarzelt heel even en kijkt vluchtig naar me om voordat ze op zoek gaat naar spleten waar ze haar slanke handen in kan steken.

En dan staan alleen Catcher en ik nog bij de torenhoge schutting.

Ik pluk aan de punt van mijn vlecht en klem mijn hand om het heft van het lange mes dat ik op mijn heup draag. Ik weet dat ik niet mee zou moeten gaan. Het is gevaarlijk en dom; het zweet loopt al langs de zijkanten van mijn hals. Ik kijk even naar Catcher, en ik moet mijn hoofd naar het donker draaien om mijn duizeligmakende glimlach te verbergen.

Ik wil tegen hem zeggen dat ik nog nooit de Barrière over ben geweest. Daar heb ik nooit behoefte aan gehad – en nog steeds niet. Ik heb alleen ooit boven op de vuurtoren gestaan waar ik woon, en zelfs daar word ik overmand door de aanblik van de oceaan en het Woud en weidsheid van de wereld om ons heen. Alsof het allemaal te veel is.

Ik denk aan mijn moeder en haar verhalen over een jeugd in het Woud, en de manier waarop ze hier bij de oceaan terechtgekomen is. Op dat moment, wanneer ik word geconfronteerd met de grenzen van alles wat ik ken, besef ik dat ik

niet de kracht heb die mijn moeder had. Ik kan me er niet toe zetten weg te gaan uit Vista, al is het maar voor een paar uur naar de duisternis verderop.

Ik dwing mezelf een stap naar voren te zetten en strijk met mijn vingers langs de Barrière. Het hout is warm, het houdt de hitte van de zomermiddag vast.

‘Het spijt me,’ fluister ik tegen Catcher, en ik keer de muur de rug toe. ‘Ik kan het niet.’ Vóór dit moment heb ik nooit mijn eigen beperkingen gekend. Ik dacht dat ik alles kon, dat ik alles zou kunnen zijn.

Catcher laat zijn hand in de mijne glijden en houdt me tegen.

Zijn huid is warmer dan de Barrière. ‘Ik help je wel,’ zegt hij, en zijn lach is als de lichtbundel van de vuurtoren, iets om je in de onzekere nacht aan vast te klampen. ‘Vertrouw maar op mij.’ En hij leidt mijn vingers naar de scheuren in de wand en doet me voor hoe ik moet klimmen.

Bovenop aarzel ik, met mijn benen aan weerskanten van de dikke houten stammen, en Catcher klautert omhoog en komt naar me toe. Hij stoot me aan met zijn tenen. De nachtlucht voelt zwaar, alsof die me hier zou kunnen vastpinnen.

We zijn al vaak genoeg alleen geweest, maar vanavond is er iets veranderd. Plotseling ben ik me er sterk van bewust hoe breed zijn schouders zijn, hoe sterk zijn handen. Ik ben me bewust van de manier waarop hij naar me kijkt en het geluid van zijn ademhaling.

Ik kan niet zeggen of er echt iets verandert tussen ons of dat het door mijn eigen aarzeling komt dat mijn zintuigen beginnen te tolleren. Ik graaf mijn nagels in het hout; de splinters prikken in mijn huid. Maar de pijn drukt mijn angst niet weg en schraapt alleen aan de randen ervan.

Ik doe mijn mond open om iets tegen hem te zeggen. Wat

dan ook. Om uit te leggen waarom ik niet verder kan gaan. Om nog een keer te zeggen dat het me spijt. Maar hij is me voor.

‘Ik heb hoogtevrees,’ zegt hij. Die bekentenis komt zo onverwacht dat ik een giechelbui voel opkomen ergens achter in mijn keel, nog voordat het tot me doordringt dat ik hier niet om mag lachen. Ik sla een hand voor mijn mond en probeer mijn glimlach te verbergen.

‘Zo hoog is de schutting niet,’ zeg ik. Ik probeer het stoer te laten klinken, maar ik weet niet of ik hem ermee geruststel.

Hij slaat zijn ogen ten hemel en tuit zijn lippen een beetje. ‘Dit vind ik ook niet eng,’ zegt hij.

Het valt me weer op hoe ruw zijn kin is, met die stoppelbaard. Hij is niet meer de jongen die me achternazat met tikkertje en zelfs niet meer de slungel met de te dunne armen en de scherpe adamsappel.

‘Ik weet nog dat Cira en ik een keer naar je toe kwamen in de vuurtoren,’ zegt hij. ‘Cira was allang blij dat ze even geen corvee hoefde te doen in het weeshuis, maar ik wilde iets dóén met onze vrije ochtend, ik wilde klimmen. Het uitzicht van bovenaf bekijken.’

Hij kijkt langs me heen, zijn blik is onscherp. ‘Halverwege kon ik niet verder.’

Ik slik en laat mijn hand zakken om mijn evenwicht te bewaren, want plotseling ben ik me te sterk bewust van zijn warmte, van de muur en van de nacht die me opslokt.

‘Dat weet ik niet meer,’ zeg ik, en het is waar. Een groot deel van mijn jeugd is een waas: herinneringen die verstrikt raken in mijn hoofd en zich vermengen met verhalen van anderen, zodat ik niet weet wat echte herinneringen zijn en wat me is verteld.

‘Dat is begrijpelijk,’ zegt hij. ‘Er is toen niks bijzonders gebeurd. We kwamen om de vuurtoren te verkennen, maar Cira en jij gingen samen spelen en ik heb de halve dag op de trap gezeten en geprobeerd mezelf zover te krijgen dat ik de reling losliet en verder naar boven zou lopen.’

Ik doe mijn ogen dicht en probeer het me voor de geest te halen, maar het lukt niet.

‘Jullie kwamen zo nu en dan langsgehold. Cira wees dan lachend naar me – het was toen al een vervelend kind. Maar jij bleef alleen maar naar me staan staren. Uiteindelijk ging Cira helemaal op in een of ander project en ben jij een poosje naast me komen zitten.’

‘En toen?’ vraag ik. Ik kan me niet herinneren dat hij ooit het uitzicht vanaf de vuurtoren heeft willen zien. Dat hij in al die jaren dat ik hem ken ooit de trap naar de galerij heeft willen beklimmen.

‘En toen niets. We zaten daar gewoon. Jij zei niks en ik ook niet. En vervolgens was onze ochtend voorbij en begon Cira te huilen en nam ik haar mee terug naar haar middagcorvee.’

‘Ben je nooit hoger gekomen?’

‘Nee.’

‘Nooit meer geprobeerd?’

Hij schudt zijn hoofd.

Ik staar daar maar naar de afstand tussen onze handen op de dikke houten schutting, naar de manier waarop zijn vingers gebogen tegen het hout gedrukt zijn. Ik probeer te achterhalen wat hij me duidelijk wil maken. Dat ik me best aan mijn angsten mag overgeven? Dat we hier ook gewoon kunnen blijven zitten? Dat hij bij me zal blijven, ook al durf ik niet verder?

Opeens zou ik willen dat ik Cira was. Dat ik kon flirten, jongens kon inschatten, kon begrijpen wat ze bedoelen en wat

ze willen. Ik wilde dat ik de zorgeloosheid had die al haar handelingen lijkt te beïnvloeden. Tot deze zomer heb ik me nooit gerealiseerd dat dat een gave is. Een gave waaraan ik een enorme behoefte heb.

Ik vond het altijd prima dat zij degene was die haar haren over haar schouders zwiepte en met een schuin hoofd toekeek hoe ik steentjes over de golven keilde en de horizon in de gaten hield, om me ervan te verzekeren dat ons coconnetje van veiligheid niet werd verstoord.

Voordat ik me kan bedenken zwaai ik mijn benen over de Barrière en spring er aan de andere kant af. Een zachte plof, en Catcher staat naast me. We staan in de schaduw van de schutting, waar het bijna pikdonker is. Ik voel dat hij zijn hand naar me uitsteekt, voel zijn vingers die heel licht mijn huid beroeren.

Op dat moment vraag ik me af of we in elkaar kunnen versmelten in de inktzwarte duisternis. Niets onderscheidt onze lichamen van elkaar, er is niets wat ons scheidt, behalve de zomerhitte die opstijgt van de grond onder onze voeten.

Het voelt grenzeloos: de muren die mijn gestalte op zijn plaats hielden zijn verdwenen, mijn wereld is geëxplodeerd en ik heb moeite met ademen, alsof er hier voorbij de stadsgrenzen niet genoeg lucht is.

Plotseling voelt mijn hoofd te licht. De wereld achter de Barrière voelt helemaal verkeerd. Te gevaarlijk. Mijn maag voelt hol, de angst vreet van binnenuit aan me. Ik hoor hier niet, het is hier niet veilig. Het mag niet. Ik begin te rennen en voel mijn lijf trillen terwijl ik mijn hand uitsteek naar de schutting. Ik moet terug.

En dan pakt Catcher mijn hand en trekt me naar zich toe, waarmee hij me eraan herinnert waar ik eindig en hij begint. Hij haalt het mes uit de schede op mijn heup en houdt het

voor me op; de glinstering van de maan glijdt over het scherpe metaal. Ik pak het mes aan en hou het stevig vast, in de hoop dat het me sterker zal maken.

‘Er kunnen hier nog altijd Mudo zitten,’ zegt hij, en het woord Mudo komt zo gemakkelijk over zijn lippen dat de mijne beginnen te trillen.

‘De hekken rond het park houden ze altijd tegen,’ voegt hij eraan toe. ‘Maar voor alle zekerheid...’

Ik probeer de angst weg te slikken, die warm en metaalachtig smaakt, als bloed. Catcher voelt waarschijnlijk dat ik me wil losmaken, dat ik op het punt sta om gauw terug te klimmen over de Barrière naar de veiligheid van de stad, want zijn greep verslapt niet en hij trekt me dichter naar zich toe.

‘Wees maar niet bang,’ zegt hij. ‘Ik heb je stevig vast.’ Zijn stem klinkt als de nacht, zwaar en donker om me heen, en ik probeer me te ontspannen als ik bij hem ben. Ik probeer op hem te vertrouwen.

Nog nooit ben ik voorbij de bescherming van de stad geweest, en wanneer we ons een weg banen door de brokstukken en de ruïnes aan de rand van het pretpark lijkt iedere schaduw afkomstig van de doden die herrijzen. Ieder kraakje van verschuivend beton is het gekreun van Mudo die hunken naar ons vlees. Iedere bocht voert ons verder van onze eigen wereld, de wereld van de doden in.

Ik vraag me af hoe hij zich hier zo op zijn gemak kan voelen. Hij heeft dezelfde jeugd gehad als ik en heeft op school hetzelfde geleerd: de enige plekken waar het veilig is, zijn de plekken die worden beschermd door muren en hekken. De doden zijn niet te stuiten als ze eenmaal mensenvlees hebben geroken. Een geïnfecteerde die kentert wanneer er geen Mudo in de buurt zijn, wordt een Breker.

En toch wandelt Catcher zelfverzekerd en op zijn dooie gemak door de puinhopen. Ik benijd hem met heel mijn hart.

Achter ons beweegt iets, een flits van geluid en de wind. Ik schrik. Met overslaand hart pak ik Catchers schouder beet. ‘Gewoon een vleermuis,’ mompelt hij, en ik hoor de glimlach in zijn stem.

De regels zijn er niet voor niks, zou ik tegen hem willen zeggen. We horen hier niet te komen. Maar hij trekt me bij mijn arm stevig tegen zich aan, en ik geef me vanzelf over aan het gevoel dat hij me bezorgt.